

LBRIS

We know
books

Frances Hodgson Burnett

Grădina secretă

Ediție completă

Traducere și note: Andrei Covaciu

Ilustrații: Șerban Andreescu

București, 2024

The Secret Garden

© 1911, Frances Hodgson Burnett

© 2024, Didactica Publishing House, România

Toate drepturile rezervate pentru limba română. Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi reprodusă sau stocată fără acordul editurii.

Editor: Florentina Ion

Traducere și note: Andrei Covaciu

Redactor: Alina Pețea

Corector: Eugenia Oprea

DTP: Simona Bănică

DIDACTICA PUBLISHING HOUSE

Bdul Splaiul Unirii nr. 16, Clădirea Muntenia Business Center,

etaj 5, 506, sector 4, București

Informații și comenzi: tel./fax: 021 410.88.14; 021 410.88.10

email: office@edituradph.ro

www.edituradph.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României**BURNETT, FRANCES HODGSON****Grădina secretă** / Frances Hodgson Burnett ; trad. și note: Andrei Covaciu ; il.: Șerban Andreescu. - Ed. completă. - București : Didactica Publishing House, 2024

ISBN 978-606-048-727-2

I. Covaciu, Andrei (trad. ; note)

II. Andreescu, Șerban (il.)

821.111

Cuprins

Capitolul 1. Nu a mai rămas nimeni	7
Capitolul 2. Duduca Mary-Dimpotrivă	18
Capitolul 3. Străbătând mlaștina	31
Capitolul 4. Martha	38
Capitolul 5. Plânsul de pe coridor	66
Capitolul 6. „Cineva plângea. Sunt sigură de asta!“	76
Capitolul 7. Cheia de la grădină	87
Capitolul 8. Măcăleandru care a arătat calea	98
Capitolul 9. Cea mai ciudată casă în care a locuit vreodată cineva	111
Capitolul 10. Dickon	127
Capitolul 11. Cuibul mierlei	146
Capitolul 12. „Aș putea căpăta niște pământ?“	159
Capitolul 13. „Eu sunt Colin“	174
Capitolul 14. Un tânăr rajah	197

că, în lunile în care a fost un bebeluș bolnăvicios, agitat și urât, fetița a fost ținută în odăița ei, iar apoi, când a devenit un țânc bolnăvicios, agitat și urât, care abia începea să umble, a fost, de asemenea, ținută în odăița ei. Mary nu-și amintea alte figuri familiare în afara chipului negricios al ayahei sau ale celorlalți servitori locali care întotdeauna o ascultau, satisfăcându-i toate poftele – pentru că Mem Sahib s-ar fi supărat dacă ar fi fost deranjată de plânsul copilei. Ajunsă la vârsta de șase ani, fetița devenise cea mai tiranică și mai egoistă scrofuliță din câte existaseră vreodată. Tânăra guvernantă engleză care venise să o învețe să scrie și să citească o antipatizase atât de mult încât, după numai trei luni, și-a dat demisia, iar următoarele guvernante care au încercat să ocupe locul rămas vacant au rezistat și mai puțin decât prima. Prin urmare, dacă Mary nu ar fi vrut neapărat să învețe să citească cărți, nu ar fi învățat niciodată literele alfabetului.

Într-o dimineață înfiorător de fierbinte, pe vremea când avea vreo nouă ani, Mary s-a trezit extrem de îmbufnată – și s-a îmbufnat și mai tare în clipa în care a observat că servitoarea care aștepta lângă patul ei nu era ayaha ei.

— De ce ai venit? a întrebat-o ea pe femeia aceea ciudată. Nu vreau să rămâi aici. Trimite-mi-o pe ayaha mea.

Femeia părea înspăimântată, însă a răspuns bâiguind ceva referitor la faptul că ayaha nu putea veni, iar, în momentul în care Mary a început să facă ca toți dracii, să o lovească cu pumnii și cu picioarele, femeia a părut doar puțin mai înspăimântată, răspunzând că nu era posibil ca ayaha să vină la Missie Sahib.

Plutea ceva misterios în aerul acelei dimineți. Nimic nu se petrecea așa cum ar fi trebuit. Câțiva dintre servitorii locali nu se prezentaseră la serviciu, iar cei pe care Mary îi văzuse se fofilaseră sau se îndepărtaseră cu pași grăbiți, fețele lor părând speriate și mai cenușii decât de obicei. Nimeni însă nu-i spunea nimic, iar ayaha nu se zărea pe nicăieri. În dimineața aceea, fetița a fost lăsată singură, până când, într-un târziu, aceasta s-a învrednicit să iasă în grădină, începând să se joace de una singură sub copacul de lângă verandă. Se prefăcea că așterne un pat de flori, înfigând flori mari, stacojii, de hibiscus în niște grămăjoare de pământ, în tot acest timp devenind tot mai bosumflată și bolborosind pentru sine vorbele de ocară pe care ar fi urmat să i le adreseze lui Saidie de cum aceasta s-a fi întors.

— Scroafo, scroafo! Fiică de porci ce ești! spunea ea știind că, pentru localnici, a fi comparat cu un porc era cea mai înjuroasă insultă.

În vreme ce scrâșnea din dinți și repeta întruna înjurătura aceea, Mary a auzit-o pe mama ei cum

pășește pe verandă împreună cu o altă persoană – un tânăr blond. Cei doi stăteau în picioare și discutau cu niște glasuri șoptite, ciudate. Mary îl cunoștea pe tânărul cel blond care arăta ca un băiețel. Auzise despre el că era un ofițer la început de carieră, sosit de curând din Anglia. Fetița s-a uitat și la el, însă cel mai mult s-a uitat la mama ei. Mereu făcea așa când i se ivea ocazia să o vadă, deoarece Mem Sahib – Mary obișnuia s-o numească în felul acesta – era o femeie înaltă, zveltă și drăguță, care purta niște haine deosebit de frumoase. Părul îi era buclat și mătăsos, iar nasul ei micuț și delicat părea făcut să exprime disprețul. În plus, avea niște ochi mari, surâzători. Toate hainele ei erau făcute din niște pânzeturi vapoase care păreau să plutească prin aer, iar Mary a observat că erau „pline de dantelărie”. În dimineața aceea, păreau și mai „pline de dantelărie”, însă ochii mamei nu mai erau deloc surâzători. Rămăseseră la fel de mari, însă acum – în vreme ce și-i ațintea rugători către chipul tânărului ofițer blond, cu trăsături de copil – exprimau teamă.

— E atât de rău? Ah, chiar atât de rău? a auzit-o Mary pe mama ei întrebând.

— E cumplit, a răspuns tânărul cu glas șovăielnic. Cumplit, doamnă Lennox. Ar fi trebuit să plecați la munte acum două săptămâni.

Mem Sahib își frământa degetele.

— Ah, știu că ar fi trebuit! a exclamat ea. Am rămas doar ca să mă pot duce la petrecerea aceea idioată. Cât de tâmpită am putut să fiu!

În clipa următoare, dinspre odăile servitorilor s-a făcut auzit un zgomot puternic, asemenea unui vaier, care a făcut-o pe femeie să se țină de brațul tânărului. Mary rămăsese încremenită, simțind cum tremură din cap până-n picioare.

— Ce e? Ce e? a bâiguit doamna Lennox.

— A murit cineva, a răspuns ofițerul cu chip de copil. Nu mi-ați spus că a izbucnit și printre servitorii voștri.

— Dar nu știam! a exclamat Mem Sahib. Vino cu mine! Vino cu mine! a urmat ea, răsucindu-se pe călcâie și grăbindu-se să intre în casă.

Apoi s-au petrecut tot felul de lucruri înfricoșătoare. În cele din urmă, lui Mary i-a fost explicat misterul acelei dimineți. În regiune, izbucnise o formă virulentă de holeră, iar oamenii cădeau răpuși ca muștele. În noaptea precedentă, ayaha căzuse bolnavă, iar vaierul acela venit dinspre odăile servitorilor anunțase faptul că femeia tocmai murise. Până în zorii zilei următoare, alți trei servitori își dăduseră duhul, în vreme ce alții fugiseră îngroziți. Panica se înstăpânise peste tot. Nu exista niciun bungalow în care să nu se afle cel puțin un muribund.

În timpul agitației și confuziei din ziua următoare, Marys-a ascuns în odaia ei, uitată de toată lumea. Nimeni nu se gândea la ea, nimeni n-o dorea, în vreme ce în jurul ei se petreceau tot felul de lucruri stranii de care ea nu avea habar. Mary își petrecea orele fie plângând, fie dormind. Tot ce știa era că oamenii erau bolnavi și că auzea tot felul de zgomote ciudate, înfricoșătoare. La un moment dat, s-a strecurat în sufragerie doar ca să constate că acolo nu se afla nici țipenie de om, deși se zăreau resturi de mâncare, în vreme ce masa și scaunele arătau de parcă ar fi fost împinse de niște meseni care s-au ridicat brusc în picioare, din nu se știe ce motiv. Fetița a mâncat niște fructe și câțiva biscuiți și, cum era însetată, a băut un pahar de vin aproape plin. Băutura i s-a părut dulce, ceea ce a făcut-o să nu-și dea seama cât de tare era. În scurtă vreme, s-a simțit extrem de somnoroasă, așa că a revenit în odaia ei, în care s-a închis înspăimântată de vaietele pe care le auzea venind dinspre aripa servitorilor, precum și de zgomotul continuu de pași grăbiți. Vinul o toropise într-un asemenea hal încât abia dacă-și mai putea ține ochii deschiși, așa că s-a întins pe pat, după care, vreme îndelungată, n-a mai știut nimic din ceea ce se petrecea în jurul ei.

De fapt, în vreme ce dormise tun, se petrecuseră o grămadă de lucruri, însă ea nu fusese deranjată de vaietele oamenilor și de lucrurile scoase sau aduse în bungalow.

Când s-a trezit, Mary a rămas întinsă, privind perețele din fața ei. Casa zăcea cufundată în nemișcare. Nu mai pomenise o asemenea liniște. Nu mai auzea nici glasuri, nici zgomot de pași, ceea ce a făcut-o să se întrebe dacă nu cumva lumea trecuse cu bine prin holeră, totul revenind la normal. De asemenea, se întreba cine va avea grijă de ea acum că ayaha ei murise. Probabil i se va găsi o altă ayaha, care îi va spune câteva povești noi. Mary se cam plictisise de vechile povești. Moartea dădacei nu o făcuse să plângă. Cum nu era de felul ei un copil afectuos, nu-i prea păsa de soarta nimănui. Zgomotele și agitația, precum și vaietele acelea din timpul holerei o înspăimântaseră – și o supărase faptul că nimeni nu păruse să-și amintească faptul că ea se afla în viață. Cei din jur fuseseră prea panicați ca să se gândească la o fetiță care nu-i era nimănui dragă. Se pare că, atunci când oamenii sunt afectați de holeră, aceștia nu se gândesc decât la ei înșiși. Dar, dacă între timp toată lumea se însănătoșise, cu siguranță cineva își va aminti de ea și va veni s-o caute.

Doar că nu a venit nimeni, așa că fetița a rămas pe loc, așteptând, în vreme ce casa devenea tot mai tăcută. La un moment dat, a auzit un foșnet pe rogojină, iar, în clipa în care s-a uitat să vadă despre ce putea fi vorba, a zărit un șarpe strecurându-se prin odaie și privind-o cu niște ochi asemenea unei perechi de nestemate. Fata nu s-a speriat, știind că era vorba despre un șarpe neveninos care nu i-ar fi făcut niciun rău și care oricum părea nerăbdător să iasă din odaia ei. În scurtă vreme, șarpele s-a strecurat pe sub ușa, în vreme ce ea îl privea.

— Ce liniște stranie, a spus fetița. Pare că în tot bungalow-ul nu am mai rămas decât eu și șarpele acesta.

Nu a durat însă un minut până când a auzit zgomot de pași venind dinspre curte, apoi dinspre verandă. Erau pași de bărbați. Aceștia au intrat în bungalow vorbind între ei în șoaptă. Nimeni nu s-a apropiat de ei ca să le vorbească. Se auzea doar cum nou-sosiții deschideau ușile și inspectau camerele.

— Ce paragină! a auzit Mary glasul unuia dintre bărbați. Femeia aceea... atât de frumoasă! Îmi imaginez că și copilul a avut aceeași soartă. Am auzit că avea o fetiță, însă nimeni nu a mai văzut-o.

Peste câteva minute, când ușa ei a fost dată în lături, Mary stătea în mijlocul odăii. Arăta ca o mogâldeată

mică, urâtă, bosumflată, care stătea încruntată pentru că începuse să i se facă foame și pentru că se simțea nemeritat de neglijată. Primul bărbat care a pășit în cameră a fost un ofițer masiv despre care Mary își amintea că-l văzuse stând de vorbă cu tatăl ei. Acesta părea obosit și tulburat, însă, în clipa în care a zărit-o, a rămas atât de surprins încât a dat să facă un pas înapoi.

— Barney! a strigat el. Am găsit un copil! Un copil singur! Într-un loc ca ăsta! Doamne Dumnezeule, cine e fetița asta?

— Numele meu este Mary Lennox, a răspuns fata, îndreptându-și spinarea.

I se păruse foarte urât din partea bărbatului să numească bungalow-ul tatălui ei „un loc ca ăsta“.

— Am adormit în vreme ce toată lumea suferea de holeră și abia acum m-am trezit. De ce nu a venit nimeni?

— Ea e fetița pe care n-a mai văzut-o nimeni! a exclamat bărbatul întorcându-se cu fața spre tovarășii lui. Au uitat, pur și simplu, de ea!

— Și de ce, mă rog, au uitat de mine? a întrebat Mary, bătând nervoasă din picior. De ce n-a venit nimeni?

Tânărul pe nume Barney i-a adresat fetei o privire plină de amărăciune. Mary chiar l-a surprins clipind des, ca să-și alunge lacrimile.

— Sărmanul copil! a spus el. Pentru că nu a mai rămas nimeni.

Iată felul ciudat și abrupt în care Mary a aflat că nici tatăl și nici mama ei nu pleaseră. Cei doi muriseră și fuseseră duși de acolo în timpul nopții, iar cei câțiva servitori localnici rămași în viață părăsiseră casa de cum li se ivise ocazia, fără ca vreunul dintre aceștia să-și amintească faptul că acolo rămăsese de izbeliște o Missie Sahib. Iată motivul pentru care casa rămăsese cufundată în liniște. Prin urmare, era adevărat că în bungalow nu mai rămăseseră decât ea și acel șarpe mic.